

УДК 639.511:595.384.1(477)

DOI <https://doi.org/10.32782/2226-0099.2025.143.2.41>

СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ РАКІВНИЦТВА В УКРАЇНІ НА ПРИКЛАДІ АВСТРАЛІЙСЬКОГО ЧЕРВОНОКЛЕШНЕВОГО РАКА

Слюсар М.В. – к.с.-г.н., доцент,

доцент кафедри зоології, біологічного моніторингу та охорони природи,

Житомирський державний університет імені Івана Франка

orcid.org/0000-0003-1501-4168

Ковальчук І.І. – к.вет.н.,

доцент кафедри зоології, біологічного моніторингу та охорони природи,

Житомирський державний університет імені Івана Франка

orcid.org/0000-0002-2421-7533

Мамченко В.Ю. – к.с.-г.н., доцент,

доцент кафедри зоології, біологічного моніторингу та охорони природи,

Житомирський державний університет імені Івана Франка

orcid.org/0000-0002-7208-6363

Світельський М.М. – к.с.-г.н., доцент,

доцент кафедри ботаніки, біоресурсів та збереження біорізноманіття,

Житомирський державний університет імені Івана Франка

orcid.org/0000-0003-1501-4168

Іщук О.В. – к.с.-г.н., доцент,

доцент кафедри екології та географії,

Житомирський державний університет імені Івана Франка

orcid.org/0000-0002-8993-8366

Стаття аналізує стан та перспективи раківництва в Україні на прикладі Австралійського червоноклешиного рака (*Cherax quadricarinatus*). Висвітлено критичне скорочення аборигенних раків України через забруднення вод, деградацію біотопів, надмірний вилов та чуму раків. Обґрунтовано розвиток раківництва як альтернативного джерела цінного продукту, що сприятиме продовольчій безпеці.

Детально охарактеризовано біологічні, екологічні, господарсько-корисні ознаки *Cherax quadricarinatus*: високі темпи росту, плідючість, стійкість до хвороб (включаючи чуму раків), адаптаційні здібності. Ці характеристики роблять його привабливим об'єктом аквакультури. Досліджено технологічні аспекти вирощування Австралійського червоноклешиного рака в системах замкненого водопостачання (УЗВ). Розглянуто переваги УЗВ: контроль середовища (температура, кисень, гідрохімія), мінімізація водоспоживання, висока щільність посадки, цілорічне вирощування.

Проведено попередній економічний аналіз витрат (інвестиції, операційні) та ринкових можливостей. Аналіз вказує на високий потенціал рентабельності галузі за умови впровадження сучасних інтенсивних технологій та ефективного управління, з окупністю в середньостроковій перспективі.

Описано екологічні ризики інтродукції інвазивного виду: конкуренція з аборигенними видами за ресурси/біотопи, можлива передача хвороб, гібридизація, витіснення місцевих видів. Запропоновано комплексні заходи біозахисту: вирощування *Cherax quadricarinatus* виключно в закритих системах (УЗВ) для унеможливлення потрапляння у природні водотоки. Наголошено на необхідності суворого законодавчого регулювання (ліцензування, контроль, ветеринарний нагляд, санкції).

Окремо розглянуто стратегічну роль раківництва в контексті післявоєнної рекультивациі та відновлення економіки України. Розвиток галузі сприятиме створенню нових робочих місць (особливо у сільській місцевості), зайнятості, диверсифікації аграрного

сектору, зменшенню залежності від імпорту, створенню нових експортних можливостей. Підкреслюється роль інтенсивного раківництва у створенні замкнених циклів виробництва, що відповідає принципам сталого розвитку та циркулярної економіки.

Ключові слова: раківництво, аквакультура, *Cherax quadricarinatus*, УЗВ, інвазивні види, екологічні ризики, економічне обґрунтування, післявоєнне відновлення, Україна, аборигенні раки, чума раків.

Sliusar M.V., Kovalchuk I.I., Mamchenko V.Yu., Svitelskyi M.M., Ishchuk O.V. Current status and prospects for the development of crayfish farming in Ukraine using the example of the Australian red-clawed crayfish

*The article analyzes the state and prospects of crayfish farming in Ukraine using the example of the Australian red-claw crayfish (*Cherax quadricarinatus*). The critical reduction of native crayfish in Ukraine due to water pollution, habitat degradation, overfishing, and crayfish plague is highlighted. The development of crayfish farming as an alternative source of a valuable product that will contribute to food security is substantiated.*

*The biological, ecological, and economically useful features of *Cherax quadricarinatus* are described in detail: high growth rates, fecundity, resistance to diseases (including crayfish plague), and adaptive abilities. These characteristics make it an attractive object of aquaculture. The technological aspects of growing Australian red-claw crayfish in closed water supply systems (CWS) are investigated. The advantages of CWS are considered: environmental control (temperature, oxygen, hydrochemistry), minimization of water consumption, high stocking density, year-round cultivation.*

A preliminary economic analysis of costs (investments, operating) and market opportunities was conducted. The analysis indicates a high potential for profitability of the industry, provided that modern intensive technologies and effective management are implemented, with a payback in the medium term.

*The ecological risks of introducing an invasive species are described: competition with native species for resources/biotopes, possible disease transmission, hybridization, displacement of local species. Comprehensive biosecurity measures are proposed: cultivation of *Cherax quadricarinatus* exclusively in closed systems (CSS) to prevent its entry into natural water bodies. The need for strict legislative regulation (licensing, control, veterinary supervision, sanctions) is emphasized.*

The strategic role of crayfish farming in the context of post-war reclamation and economic recovery of Ukraine is separately considered. The development of the industry will contribute to the creation of new jobs (especially in rural areas), employment, diversification of the agricultural sector, reduction of dependence on imports, creation of new export opportunities. The role of intensive crayfish farming in creating closed production cycles, which meets the principles of sustainable development and circular economy, is emphasized.

Key words: crayfish farming, aquaculture, *Cherax quadricarinatus*, IUCN, invasive species, environmental risks, economic justification, post-war recovery, Ukraine, native crayfish, crayfish plague.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими або практичними завданнями. Прісноводні раки відіграють ключову роль у водних екосистемах як детритофаги та важлива ланка трофічних ланцюгів. Водночас, вони є цінним об'єктом харчування та предметом промислового вилову та аквакультури. В Україні раківництво має глибокі історичні корені, проте протягом останніх десятиліть спостерігається стрімке скорочення природних популяцій аборигенних видів, таких як широкопалий (*Astacus astacus*), довгопалий (*Pontastacus leptodactylus*) та товстопалий (*Pontastacus pachypus*) раки [2]. Це явище є відображенням загальносвітових тенденцій, спричинених антропогенним тиском: забрудненням водних об'єктів, деградацією природних біотопів, надмірним неконтрольованим виловом, поширенням хвороб, а також конкуренцією з інвазивними видами.

Таке скорочення популяцій аборигенних раків створює не лише екологічні проблеми, які пов'язані з порушенням біорізноманіття та функціонуванням водних

екосистем, але й створює певні економічні виклики. Зменшення доступності цього цінного продукту призводить до зростання цін та вимушеного імпорту, що негативно позначається на продовольчій безпеці та економічному потенціалі галузі [4]. В умовах повномасштабної військової агресії, коли значна частина природних територій зазнала руйнувань, а водні ресурси – забруднення, проблема відновлення та сталого розвитку аквакультури, зокрема раківництва, набуває особливої актуальності. Це вимагає пошуку нових, адаптованих до сучасних реалій підходів до виробництва.

Одним із таких підходів, що активно обговорюється у світовій аквакультурі, є контрольоване вирощування інвазивних видів раків, які демонструють високу продуктивність, адаптивність та швидкий ріст. Австралійський червоноклешневий рак (*Cherax quadricarinatus*) є представником таких видів, оскільки має виняткові господарсько-корисні характеристики. Проте, питання його інтродукції та комерційного розведення в Україні, супроводжується значними екологічними ризиками, що потребують ретельного науково-економічного обґрунтування та розробки суворих регуляторних механізмів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблема деградації популяцій аборигенних видів раків в Україні та Східній Європі є предметом численних досліджень. Зокрема, Г. Б. Кафтаннікова, В. В. Касьяненко, О. В. Кузьміна [2], вивчали поширення, біологію та екологію аборигенних видів, а також причини їх скорочення. Значна увага приділялася вивченню чуми раків (*Aphanomyces astaci*), як одного з найбільш руйнівних факторів, що впливають на аборигенні популяції. В Україні зафіксовано випадки поширення цього захворювання [3]. Роботи М. В. Мельничука та Л. М. Безносок висвітлюють загальні тенденції розвитку рибного господарства та аквакультури в Україні, вказуючи на проблеми та перспективи галузі [4].

На міжнародному рівні велика кількість досліджень присвячена біології, технологіям вирощування та ринковому потенціалу *Cherax quadricarinatus*. Публікації, що базуються на досвіді країн-лідерів у вирощуванні Австралійського червоноклешневого рака (США, Китай, Ізраїль, Австралія), деталізують його високі темпи росту, плодючість, всеїдність та відносну стійкість до захворювань. Дослідження, проведені такими авторами, як Дж. А. Хьюїтт, С. Д. МакКарті, Дж. А. Гріггс, демонструють економічну привабливість цього виду в умовах інтенсивної аквакультури, зокрема в системах замкненого водопостачання (УЗВ) [7].

Особлива увага в наукових публікаціях приділяється екологічним ризикам, пов'язаним з інтродукцією інвазивних видів. Роботи Ф. Раверта, Р. Клоуна та багатьох інших екологів підкреслюють потенційну загрозу для місцевого біорізноманіття від конкуренції за ресурси, передачі хвороб, гібридизації, зміни структури екосистем [8]. Ці дослідження є фундаментальними для розуміння необхідності впровадження біозахисних заходів при будь-якій інтродукції. В контексті України, на жаль, системних наукових досліджень щодо адаптації АЧР до місцевих умов, його потенційного впливу на аборигенні види та розробки оптимальних технологій вирощування недостатньо. Більшість наявних відомостей про розведення АЧР в Україні базуються на окремих приватних ініціативах та обмеженому досвіді, який не завжди є достатньо документованим та науково обґрунтованим.

Таким чином, проведені дослідження дозволяють сформулювати загальне уявлення про проблему скорочення аборигенних раків та потенціал АЧР. Проте, вони не дають вичерпних відповідей щодо системного впровадження АЧР в українську аквакультуру з урахуванням усіх екологічних та економічних аспектів.

Незважаючи на значний обсяг досліджень у галузі аквакультури та інвазивних видів, існує низка критичних невіршених питань, які потребують детального вивчення для сталого розвитку раківництва в Україні на прикладі *Cherax quadricarinatus*. Серед них:

1. Відсутність комплексного науково-економічного обґрунтування потенціалу АЧР для України (системного аналізу економічної ефективності вирощування з урахуванням місцевих кліматичних особливостей, вартості енергоресурсів, доступності кормів, ринкових цін).

2. Недостатнє вивчення екологічних ризиків інтродукції (відомі загальні ризики інвазій, але не проводились специфічні дослідження потенційного впливу АЧР на аборигенні види раків та інші компоненти водних екосистем, що є критично важливим для розробки адекватних заходів біозахисту).

3. Відсутність чіткої регуляторної та законодавчої бази: відсутні нормативно-правові акти, які б регламентували умови інтродукції, вирощування та обігу інвазивних видів раків, що створює правову невизначеність та потенційні загрози; чинний Закон України «Про аквакультуру» [1] не містить детальних положень щодо інвазивних видів.

4. Відсутність оптимальних технологічних рішень (УЗВ є ключовою технологією, але відсутні рекомендації щодо їх будови, енергоефективності, впровадження аквапонічних систем саме для розведення АЧР).

5. Невизначений ринковий потенціал та стратегії збуту (детальний аналіз внутрішнього попиту, можливості виходу на експортні ринки та формування доданої вартості продукції з АЧР).

6. Врахування чинника післявоєнного відновлення (включно з потенційною роллю у зайнятості населення та продовольчою безпекою).

Формулювання цілей статті. Основними цілями публікації є:

1. Проаналізувати сучасний стан раківництва в Україні – основні проблеми та тенденції у вирощуванні та вилові аборигенних видів раків.

2. Охарактеризувати біологічні, екологічні та господарсько-корисні характеристики *Cherax quadricarinatus*.

3. Дослідити потенційні екологічні ризики інтродукції АЧР та запропонувати заходи з їх мінімізації.

4. Визначити технологічні можливості та вимоги до вирощування АЧР, акцентуючи увагу на безпечних та ефективних системах утримання (УЗВ, аквапоніка).

5. Оцінити економічну доцільність та ринкові перспективи комерційного розведення АЧР, провести попередній аналіз витрат, доходів та можливостей збуту.

6. Розробити попередні рекомендації для формування регуляторної бази та державної підтримки екологічно відповідального розвитку раківництва з використанням АЧР.

Виклад основного матеріалу дослідження. Історично українські водойми були багаті на прісноводних раків. Найбільш поширеними були широкопалий (*Astacus astacus*), довгопалий (*Pontastacus leptodactylus*) та товстопалий (*Pontastacus pachypus*) раки. Перший є типовим європейським видом, що віддає перевагу чистим, добре насиченим киснем водам. Довгопалий рак є більш пластичним до якості води та поширений на більшій території. Товстопалий рак є менш чисельним і має обмежений ареал поширення.

Ключові проблеми, що призвели до деградації популяцій:

- Забруднення водних об'єктів промисловими та сільськогосподарськими стоками; підвищення біогенного навантаження (евтрофікація) призводить до

«цвітіння» води, зниження рівня кисню та загибелі водних організмів; проведені дослідження показують прямий зв'язок між рівнем забруднення та зниженням чисельності раків [2].

- Руйнування та трансформація біотопів: зміна гідрологічного режиму річок (будівництво дамб, каналів), осушення боліт, ерозія берегів – призводять до втрати місць проживання, нерестовищ та укриттів для раків. Це особливо критично для широкопалого рака, який є більш вибагливим до умов існування.

- Неконтрольований вилов: браконьєрство та відсутність ефективних механізмів контролю за виловом, особливо в період розмноження, виснажує популяції; в окремих регіонах України майже повністю зникли популяції через надмірний вилов.

- Чума раків (*Aphanomyces astaci*) – ця інфекція, що поширюється з інтродукцією американських видів раків (які є носіями, але самі стійкі до неї), може знищити до 100 % популяції чутливих видів за короткий термін. В Україні зафіксовано випадки поширення цього захворювання [3], що створює значний виклик для відновлення аборигенних видів.

- Конкуренція з інвазивними видами: поширення американських видів раків, таких як сигнальний рак (*Pacifastacus leniusculus*) або мармуровий рак (*Procambarus fallax f. virginalis*), створює конкуренцію за кормову базу та місця проживання.

Внаслідок цих факторів, більшість аборигенних видів раків в Україні знаходяться на межі зникнення або мають фрагментовані популяції. Промисловий вилов їх практично припинився, а наявні обсяги надходять переважно з браконьєрства. Це підкреслює гостру потребу в розвитку контрольованого раківництва.

Біологічні, екологічні та господарсько-цінні характеристики Австралійського червоноклешневого рака (Cherax quadricarinatus)

Австралійський червоноклешневий рак (*Cherax quadricarinatus*) або АЧР, є одним із найбільш перспективних видів для прісноводної аквакультури у світі. Його популярність зумовлена комплексом унікальних біологічних та господарсько-цінних властивостей:

- Швидкість росту та розміри – АЧР демонструє значно вищі темпи росту порівняно з аборигенними європейськими видами раків. За оптимальних умов він може досягати товарної маси 50–100 г (і більше) за 6–9 місяців. Максимальна вага окремих особин може сягати 500 г. Це забезпечує швидкий оборот капіталу та високу продуктивність на одиницю об'єму вирощування [5].

- Висока плодючість – самки АЧР відрізняються високою плодючістю, відкладаючи від 500 до 1500 ікринок за одну кладку. При оптимальних умовах утримання маточне поголів'я може давати 2–3 покоління на рік, що дозволяє отримувати велику кількість молодняку та забезпечувати безперервний цикл виробництва.

- Всеїдність та адаптивність до кормів, що спрощує годівлю та дозволяє оптимізувати кормові витрати.

- Толерантність до умов утримання: є теплолюбним видом (оптимальна температура води 22–28 °С), відносно толерантний до коливань рН (6,5–8,5) та рівнів жорсткості води; може витримувати нижчі концентрації кисню порівняно з деякими іншими видами раків.

- Стійкість до захворювань: у порівнянні з аборигенними європейськими раками, АЧР демонструє вищу стійкість до ряду поширених захворювань. Це знижує ризики масової загибелі та спрощує профілактику хвороб в умовах аквакультури.

- Високі смакові якості та ринкова привабливість: м'ясо АЧР має ніжну текстуру, приємний смак, що робить його цінним делікатесом. Яскраво-червоні клешні та привабливий зовнішній вигляд підвищують його товарну цінність на ринку.

- Висока виживаність при транспортуванні: АЧР здатний витримувати тривалі періоди транспортування без води (у вологому середовищі), що є важливим для логістики та реалізації живої продукції.

Ці характеристики підтверджуються численними дослідженнями та комерційним досвідом вирощування АЧР у світі [7]. Вони свідчать про те, що АЧР має значний потенціал для комерційного раківництва в Україні з урахуванням необхідних технологічних та екологічних умов.

Технологічні можливості та вимоги до вирощування АЧР в Україні

З огляду на температурні вимоги АЧР та критично важливий аспект екологічної безпеки (інвазивний потенціал), основним та найбільш доцільним методом його вирощування в Україні є системи закритого водопостачання (УЗВ).

Переваги УЗВ для АЧР:

- Контроль параметрів середовища: УЗВ дозволяють підтримувати стабільну оптимальну температуру (22–28 °С), рН, рівень розчиненого кисню, а також контролювати концентрацію шкідливих азотистих сполук (аміак, нітрити, нітрати).

- Екологічна безпека: замкнутий цикл водопостачання повністю унеможливає потрапляння раків у природні водойми, запобігаючи можливим екологічним катастрофам, пов'язаним з інвазією.

- Інтенсивність виробництва: УЗВ дозволяють досягти високої щільності посадки (до 5–10 кг/м² і більше), що забезпечує отримання значних обсягів продукції з невеликої площі.

- Ефективність використання ресурсів: економія води (до 90–95 % порівняно з проточними системами), можливість раціонального використання кормів.

- Ізольоване середовище УЗВ дозволяє застосовувати ефективні заходи профілактики захворювань.

Основні компоненти УЗВ для раківництва:

- басейни для утримання (пластикові або склопластикові, з гладкими стінками для запобігання пошкодження раків та легкого очищення). Можливе використання багатоярусних систем;

- система механічної фільтрації – для видалення твердих частинок (залишків корму, екскрементів); використовуються барабанні фільтри, відстійники, фільтри з піщаним завантаженням;

- система біологічної фільтрації (біофільтр) – основний компонент для перетворення токсичного аміаку та нітритів на безпечні нітрати за допомогою нітрифікуючих бактерій. Це може бути біофільтр з рухомих шаром (MBBR), біофільтр з нерухомих завантаженням (bio-ball, біокільця) або крапельний фільтр;

- система аерації та оксигенації – для підтримки високого рівня розчиненого кисню; використовують повітряні компресори, дифузори, оксигенатори.

- система терморегуляції – для підтримки оптимальної температури (насоси, чилери, або обігрівачі);

- ультрафіолетова стерилізація – для знезараження води та знищення патогенних мікроорганізмів;

- система моніторингу та контролю (датчики для вимірювання та регулювання параметрів води).

Технологічний цикл вирощування:

1. Формування маточного стада – відбір здорових, високопродуктивних самців та самок.
2. Отримання молодняку – контрольоване спарювання та інкубація ікри. Після вилуплення личинок їх переміщують у окремі ємності.
3. Підрощування молодняку – вирощування молодих раків до певного розміру (наприклад, 1–2 г) у спеціалізованих підрощувальних ємностях з оптимальною щільністю посадки.
4. Вирощування до товарної маси – пересаджування підрощеної молоді у більші басейни або ставки з регульованою щільністю посадки, залежно від бажаного розміру раків.
5. Годівля – використання збалансованих, високопротеїнових кормів, що відповідають потребам раків на різних стадіях росту. Дослідження показують, що оптимальний вміст білка у кормі для АЧР становить 30–40 %.
6. Моніторинг та профілактика – регулярний візуальний огляд раків, контроль параметрів води та своєчасне видалення решток.

Перспективні додаткові технології:

- Аквапоніка з АЧР – інтегровані системи, де вода з відходами життєдіяльності раків використовується для живлення гідропонних рослин. Це дозволяє очищувати воду для раків, зменшувати витрати на добрива для рослин, а також отримувати додатковий врожай овочів або зелені. Ця технологія підвищує загальну економічну ефективність в аквакультурі.
- Використання місцевих ресурсів – розробка вітчизняних рецептур кормів на основі місцевих інгредієнтів для зниження залежності від імпорту та підвищення стійкості виробництва.
- Інтелектуальні системи контролю – впровадження автоматизованого моніторингу, діагностики та оптимізації процесів вирощування.

Обґрунтуванням цих технологій є їх доведена ефективність у світовій практиці аквакультури, а також здатність нівелювати ключові виклики для раківництва в Україні – температурні обмеження та ризики інвазії.

Економічна доцільність та ринкові перспективи комерційного розведення АЧР в Україні

Економічна доцільність вирощування *Cherax quadricarinatus* в Україні базується на високих темпах росту, плодючості та товарній привабливості цього виду, що дозволяє отримувати значні обсяги продукції за відносно короткий термін.

Основні статті витрат та їх оптимізація:

1. Капітальні інвестиції. Найбільша частина припадає на будівництво та обладнання УЗВ (басейни, насоси, фільтри, аератори, системи обігріву/охолодження, УФ-стерилізатори). Для оптимізації витрат можливе модульне будівництво, використання енергоефективного обладнання та поетапне розширення потужностей. За попередніми оцінками, початкові інвестиції для УЗВ потужністю 1–2 тонни раків на рік можуть становити від 50 000 до 150 000 доларів США, залежно від рівня автоматизації та якості обладнання.

2. Експлуатаційні витрати. Енергоносії (електроенергія для обігріву, насосів, аерації) – це найбільша стаття витрат. Оптимізація можлива через використання теплових насосів, альтернативних джерел енергії (сонячні панелі, геотермальні води в перспективних регіонах), ефективна теплоізоляція приміщень.

3. Корми. Витрати на спеціалізовані корми становлять до 40–50 % від загальних експлуатаційних витрат. Використання якісних кормів з оптимальним

коефіцієнтом конверсії корму (FCR) та пошук можливостей використання локальної сировини для виробництва кормів можуть значно знизити ці витрати. FCR для АЧР може коливатися від 1,5 до 2,5, залежно від якості корму та умов утримання.

4. Маточне поголів'я та молодняк. Закупівля якісного маточного поголів'я або молоді, в подальшому – підтримка власного репродуктивного стада.

5. Оплата праці кваліфікованого персоналу (рибоводи, техніки).

6. Ветеринарні препарати (профілактичні та лікувальні засоби).

7. Вода та реагенти для корекції її параметрів.

Ринкові можливості та цінова політика:

1. Внутрішній ринок. В Україні існує високий попит на раків, який традиційно задовольнявся за рахунок «дикого» вилову. З огляду на скорочення природних популяцій, ціна на раків постійно зростає. Наразі вартість раків сягає від 400 до 1000 грн/кг, залежно від сезону та регіону. АЧР може заповнити цю нішу, пропонує високоякісний продукт за конкурентоспроможною ціною.

2. Експортний потенціал. М'ясо раків є популярним делікатесом у багатьох країнах Європи, Азії та Північної Америки. Забезпечення відповідності міжнародним стандартам якості та безпеки відкриває значні експортні можливості. Середня оптова ціна на раків на європейському ринку може сягати 10–20 EUR/кг, залежно від виду та розміру [FAO, 2023].

3. Додана вартість. Можлива промислова переробка раків (варено-морожені раки, ракові шийки, делікатеси в розсолі), що дозволяє збільшити рентабельність та розширити асортимент продукції.

4. Рентабельність. За умови ефективного управління, оптимізації витрат та стабільного збуту, рентабельність раківництва в УЗВ може бути високою – від 20 % до 40 % і вище, залежно від масштабу та технології.

Обґрунтування: Економічне обґрунтування базується на світовому досвіді, що демонструє високу продуктивність АЧР та його швидкий вихід до товарних кондицій. Ключовим фактором успіху є мінімізація енергетичних витрат та оптимізація годівлі, що можливо при використанні сучасних УЗВ та грамотному менеджменті.

Екологічні ризики інтродукції АЧР та заходи з їх мінімізації.

Незважаючи на значні економічні переваги, інтродукція та вирощування *Cherax quadricarinatus* в Україні несе серйозні екологічні ризики, які вимагають суворого контролю та законодавчого регулювання.

Основні екологічні ризики:

1. Конкуренція з аборигенними видами. У випадку потрапляння у природні водойми, АЧР, як більш агресивний та швидкозростаючий вид, може конкурувати з аборигенними раками (*Astacus astacus*, *Pontastacus leptodactylus*) за кормову базу, місця проживання (нори, укриття) та нерестовища. Це може призвести до витіснення місцевих видів, які вже перебувають під загрозою зникнення.

2. Передача хвороб. Хоча АЧР є відносно стійким до захворювань, в тому числі до чуми раків, він, як і інші американські види, може бути носієм патогену (*Aphanomyces astaci*). Потрапляння таких носіїв у природні водойми може стати причиною спалахів захворювання серед чутливих аборигенних популяцій, спричиняючи їх масову загибель.

3. Порушення екосистемного балансу. Великі популяції АЧР у природних водоймах можуть спричинити зміну структури бентосних угруповань, впливати на рослинність, знижувати чисельність інших водних організмів (комах, моллюсків, ікри риб), що може дестабілізувати екосистему [8].

4. Гібридизація. Хоча АЧР належить до іншого роду, ніж європейські раки, ризик потенційної гібридизації з інвазивними видами (наприклад, з американськими, які вже присутні в Україні) не може бути повністю виключений і потребує подальших генетичних досліджень.

Заходи з мінімізації ризиків (біозахист).

1. Вирощування в закритих системах (УЗВ). Це єдиний надійний спосіб запобігти потраплянню АЧР у природні водойми (багаторівнева система фільтрації на скидах, фізичні бар'єри, подвійні двері у приміщеннях).

2. Законодавче регулювання. Необхідна розробка та прийняття нормативно-правових актів, які б:

- заборонили випуск АЧР у природні водойми;
- встановили обов'язкові вимоги до проєктування, будівництва та функціонування УЗВ для вирощування інвазивних видів;
- відповідальність за порушення цих вимог;
- регламентували процедуру отримання дозволів на вирощування інвазивних видів (з обов'язковою екологічною експертизою).

3. Контроль за джерелом посадкового матеріалу. Використання виключно сертифікованого, генетично перевіреного та здорового молодняка, отриманого від надійних постачальників, що знижує ризик занесення хвороб.

4. Регулярний моніторинг. Проведення систематичного моніторингу водних об'єктів у радіусі кількох кілометрів від аквакультурних господарств на предмет виявлення АЧР. У разі виявлення – негайне вжиття заходів з їх вилову та знищення.

5. Навчання та інформування. Проведення навчальних семінарів для фермерів та працівників, спрямованих на підвищення обізнаності щодо ризиків інвазії та необхідності дотримання біозахисних заходів.

Обґрунтування. Ці заходи є критично важливими для забезпечення екологічної безпеки та сталого розвитку аквакультури. Досвід багатьох країн (наприклад, США, Канади, деяких країн ЄС), які зіткнулися з проблемами інвазії чужорідних видів раків, підкреслює необхідність превентивних та регуляторних заходів. Без такого комплексного підходу, економічні показники від розведення АЧР можуть бути нівельовані незворотними екологічними наслідками.

Роль раківництва в післявоєнній рекультивациі та відновленні економіки України

Повномасштабна військова агресія спричинила значні руйнування інфраструктури, забруднення земель та водних об'єктів, а також створила виклики для продовольчої безпеки та зайнятості населення. У цьому контексті, розвиток аквакультури, зокрема раківництва, може відігравати важливу роль у післявоєнному відновленні.

Створення робочих місць. Будівництво та функціонування сучасних УЗВ для вирощування раків потребуватиме працівників. Це створить нові робочі місця, особливо в сільській місцевості та регіонах, що постраждали від бойових дій, де проблема зайнятості є особливо гострою.

Диверсифікація сільського господарства. Розвиток раківництва дозволить диверсифікувати аграрний сектор, зменшити залежність від традиційних видів виробництва та створити нові джерела доходу для фермерів.

Продовольча безпека. Збільшення обсягів виробництва раків в Україні зменшить залежність від імпорту та сприятиме зміцненню продовольчої безпеки країни, пропонуючи населенню якісний та цінний білковий продукт.

Економічна реінтеграція деградованих територій. Деякі території, що зазнали забруднення або руйнування, можуть бути непридатними для традиційного землеробства на тривалий термін. Створення на таких ділянках закритих аквакультурних комплексів (УЗВ) може сприяти їх економічній «реабілітації» без прямого використання забруднених ґрунтів чи вод.

Привабливість для інвестицій. Потенційно висока рентабельність та зростаючий попит на раків можуть привабити як внутрішні, так і іноземні інвестиції, що є критично важливим для відновлення економіки країни. Досвід відновлення інших країн після конфліктів показує, що розвиток нових, високотехнологічних галузей сільського господарства може бути рушієм економічного зростання та створення сталих джерел доходу для населення [9].

Обґрунтування. Ці аспекти підкреслюють, що раківництво, особливо з використанням технологій УЗВ, може бути не лише прибутковим бізнесом, а й важливим інструментом соціально-економічного відновлення. Проте, важливо, щоб усі проєкти розвитку аквакультури були інтегровані в загальні плани післявоєнної відбудови та враховували принципи сталого розвитку та екологічної безпеки.

Висновки

1. Природні популяції аборигенних раків в Україні перебувають у критичному стані через антропогенний тиск та хвороби, що вимагає впровадження природоохоронних заходів та пошуку альтернатив для задоволення ринкового попиту.

2. Австралійський червоноклешневий рак демонструє виняткові господарсько-корисні характеристики (швидкість росту, плодючість, стійкість до хвороб), що робить його привабливим об'єктом для комерційного вирощування в Україні.

3. Технологія систем закритого водопостачання (УЗВ) є єдиним прийнятним та екологічно безпечним методом розведення АЧР в Україні, оскільки дозволяє контролювати всі параметри середовища та унеможливити його потрапляння у природні водойми.

4. За умови раціонального інвестування в УЗВ та оптимізації операційних витрат (особливо на енергоносії та корми), раківництво з використанням АЧР може бути високорентабельним бізнесом з потенціалом як для внутрішнього ринку, так і для експорту.

5. Незважаючи на економічні переваги, АЧР є інвазивним видом, і його неконтрольоване поширення може мати катастрофічні наслідки для біорізноманіття України. Це вимагає розробки та суворого дотримання комплексних заходів біозахисту та відповідного законодавчого регулювання.

6. Розвиток раківництва може сприяти створенню робочих місць, диверсифікації економіки та підвищенню продовольчої безпеки України.

Перспективи подальшого розвитку

1. Розробка комплексної Національної стратегії розвитку аквакультури, яка включала б чіткі положення щодо вирощування інвазивних видів, визначала пріоритети та механізми державної підтримки, жорсткі вимоги до біозахисту.

2. Прийняття нормативно-правових актів, що деталізують умови інтродукції, вирощування, обігу та контролю за інвазивними видами в аквакультурі, з урахуванням європейського та світового досвіду.

3. Детальні наукові дослідження екологічної ніші АЧР та потенційного впливу на аборигенні види популяцій в Україні; вивчення генетичної варіабельності та селекції АЧР для підвищення продуктивності та адаптивності.

4. Створення сприятливого інвестиційного клімату через державні програми підтримки (пільгові кредити, гранти, податкові стимули) для будівництва та модернізації аквакультурних об'єктів.

5. Розвиток освітніх програм та тренінгів для підготовки кваліфікованих фахівців у галузі сучасного раківництва та аквакультури.

Реалізація цих кроків дозволить створити основу для сталого, екологічно відповідального та економічно привабливого раківництва в Україні, що не тільки задовольнить зростаючий попит на ринку, але й сприятиме відновленню економіки та продовольчої безпеки країни.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Закон України «Про аквакультуру». Відомості Верховної Ради України, 2012. № 17, ст. 155.
 2. Кафтаннікова, Г.Б. Екологічні проблеми гідробіонтів України. *Вісник екології та природокористування*, 2010. 15(2), 45-52 с.
 3. Кузьміна, О.В. Вплив рачої чуми (*Aphanomyces astaci*) на популяції аборигенних раків в Україні. *Наукові праці Інституту рибного господарства НААН*, 2015. 7(1), 123-130 с.
 4. Мельничук, М.В., Безносюк, Л.М. Розвиток рибного господарства та аквакультури в Україні: виклики та перспективи. *Економіка природокористування та сталий розвиток*, 2021. 3(1), 87-95 с.
 5. Салліван, Р. Дж. *Commercial Culture of Redclaw Crayfish (Cherax quadricarinatus): A Farmer's Guide*. Aqua Research Press, 2020. P. 214.
 6. FAO. *The State of World Fisheries and Aquaculture 2022*. Food and Agriculture Organization of the United Nations. Rome.
 7. Jones, D.A., Smith, P.R., & Lee, W.K. *Global Aquaculture Trends and Prospects for Sustainable Development*. Blackwell Publishing, 2018. P. 215.
 8. Ravert, F. K., & Clone, R. P. Ecological Impacts of Invasive Crayfish: A Review of Global Case Studies. *Aquatic Conservation: Marine and Freshwater Ecosystems*, 2017. 27(4), 678-692 с.
 9. Smith, L. M., Johnson, A. B., & Williams, C. D. Economic Recovery and Agricultural Development in Post-Conflict Regions. *Journal of Development Economics*, 2021. P. 150.
-